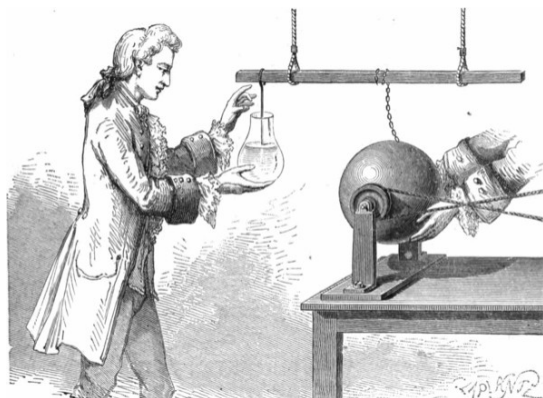

Smartmålere: Ville elektrisitetens pionerer fått fritak for AMS?

Denne teksten ble først publisert på <http://einarflydal.com> den 25.02.2018

Utstyr for elektriske eksperimenter:
Glasskula lader opp Leyden-krukka

Pionertida innen elektrisitetforskningen - på 1700-tallet og framover til tidlig 1800-tallet - er stinn av forskere som påviste biologiske reaksjoner på elektrisitet - selv ved meget beskjedne strømstyrker.

Dessuten ble mange av dem overømfintlige for livet. De fikk det vi i dag kaller *el-overfølsomhet*. Ville de fått fritak fra smartmåler i dag? NVE sier opplagt JA ved å gjøre el-overfølsomhet til fritakskriterium. Men hva med alle dem som fikk *normale* helsemessige reaksjoner? Ville de fått avslag fordi Helsedirektoratet hevder at det ikke er mulig, og at legene derfor ikke bør skrive ut attest?

Lista over de reaksjonene som forskerne påviste den gang for 250 år siden, er temmelig lik de lister forskerne finner i dag, og som du finner på el-overfølsommes organisasjoners nettsider. (Se ramme.) Forståelsen av mekanismene bak har derimot endret seg. Disse reaksjonene ble sett på som normale. Dessuten er det blitt vanskeligere å identifisere slike virkninger nå, siden vi nå er eksponert overalt hele tida, og mangler "rene" kontrollgrupper. Det blir som for fisken å undersøke hvordan den påvirkes av vann.

Den gang på 1700-tallet og framover, ble reaksjonene sett på som naturlige virkninger av elektrisiteten, et "livets grunnstoff" som man nettopp hadde oppdaget. Man fant det underlig, men naturlig, at det ga kraftigere reaksjoner hos enkelte enn hos andre - slik også folks ledningsevne kan variere betydelig. Det man undret seg mest over, var at noen lot til *ikke* å få biologiske reaksjoner på eksponeringer for strøm.

Det ble gjort en lang rekke eksperimenter på 1700-tallet, med omfattende dataregistrering. Stort sett med *Leyden-krukker* og andre former for enkle batterier. Eksponeringen kunne også bestå i at man bare satt stille i det elektriske feltet, og så ble virkningene observert.

Det ble også uhyre populært å få støt under store show, gjerne mens man dannet store ringer.

Pasienter i tusentalls ble behandlet for det meste med strøm, og en del har åpenbart virket, selv om man ikke forsto hvordan. Annet gjorde mer skade. Tradisjonen lever videre i dag gjennom ulike slags elektroterapi. Blant terapier som ser ut til å ha virket på en lang rekke personer, var gjentatte meget svake støt inne i øregangen for å aktivere hørselsnerven hos døde.

Funn på 1700-tallet fra svak eksponering: Terapeutiske og nøytrale virkninger:

endret puls, smaks-, syns- og lydfornemmelser, økt kroppstemperatur, smertelindring, gjenoppbygging av muskeltonus, økt appetitt, mental oppløftethet, avslapping, svetting, økt spyttutskillelse, økt produksjon av ørevoks, økt produksjon av snørr, menstruasjon, sammentrekning av livmoren, melkeproduksjon, tåreproduksjon, økt urinering og avføring

Ikke-terapeutiske virkninger:

svimmelhet, kvalme, hodepine, nervøsitet, irriterbarhet, forvirring, depresjon, søvnløshet, søvnighet, utmattethet, svakhet, nummenhet og prikking, muskel- og leddsmarter, muskelspasmer og kramper, ryggsmarter, hjerterytmeforstyrrelser, brystsmarter, kolikk, diaré, forstoppelse, neseblødning, blodsturt, kløing, skjelving, slag, lammelser, feber, luftveisinfeksjoner, kortpustethet, hosting, piping i brystet og astmaanfall, øyesmerter, -svakheter og -tretthet, synging i ørene, metallsmak.

Virkninger ble også påvist på planter, fluer og dyr. Elektrisitetens biologiske påvirkningsevne, selv ved meget svake strømstyrker, var alment anerkjent og akseptert, og selvsagt publisert i fagtidsskrifter og diskutert i vitenskapelige selskap.

Mange av forskerne ble syke av sin forskning på biologiske virkninger av elektrisiteten. Av dem var blant annet den franske botanikeren Thomas-François Dalibard, som klagde i brev til Benjamin Franklin over hvordan han etterhvert ble dårlig for et helt døgn framover av hver en liten gnist, med slike rykninger at han ikke lenger kunne skrive navnet sitt. Benjamin Wilson, en av dem som gjorde elektrisitet så populært i England, ble etterhvert så dårlig at heller ikke han tålte den minste gnist, og han fikk dundrende hodepine av den statiske elektrisiteten i en glasskule hvis han holdt den selv. Johann Doppelmayer, professor i matematikk i Nürnberg, ble gradvis lam, og kjent som den første "elektriske martyr" da han døde av slag under et eksperiment. Benjamin Franklin fikk en nevrologisk lidelse som ga tinnitus og gnistrende lysfornemmelser, og dette plaget ham mer enn gikta. Datidas "elektrikere", det vil si folk som eksperimenterte, behandlet og demonstrerte elektrisitetens virkninger, fortalte om mange tilfeller der folk ble svært dårlige av ganske små eksponeringer.

Eksponeringene den gang ville ha ligget langt under dagens norske grenseverdier. Slik sykелighet ville derfor bli å oppfatte som *el-overfølsomhet*.

Ville de fått fritak fra smartmåler i dag? Eller ville Helsedirektoratet påstått at reaksjonene måtte ha andre årsaker?

Forskningshistorien kan faktisk også by på kunnskap om at folk i årtusener har reagert på svakere versjoner av pulsene som de i dag reagerer på fra dagens mobilsystemer og "smarte" strømmålere:

I minst fem tusen år har mennesker funnet sammenhenger mellom vær og sykелighet. Både i tidligere tiders Kina og utover på 1900-tallet i Europa forsto man at dette hang sammen med elektriske utladninger i værssystemene. Selv om få oppfatter det slik, fant statistikerne innen dette fagfeltet, *biometeorologi*, at store deler av befolkningen - anslagsvis 30 til over 50% - reagerer på slike uhyre svake pulser, og at det påvirker deres helsetilstand.

I dag belastes vi i tillegg med tilsvarende pulser ved de samme frekvenser, bare mye sterkere og hele tida, døgnet rundt. De kommer i mikrobølget stråling fra målere og master. Reagerer man med noen av de symptomene som ble funnet alt på 1700-tallet, har vi i dag bare en mulig betegnelse: *el-overfølsomhet*. I stedet burde reaksjonene vært forstått som ganske normal reaksjoner på elektromagnetisk stråling, altså slik man tidligere forsto det.

I dag er det langt mindre mystisk enn på 1700-tallet at pulsene gir helsevirkninger. Vi vet at de påvirker alle kroppens membraner, og vi vet at energien er sterk nok til å øke oksidantproduksjonen. Da vet vi at hele symptomlista er mulig. Men dette er ikke akseptert av helsevesenet - fordi norsk strålevern - i det minste på dette punktet - ikke styres av helsefaglig kunnskap, men av ønsketenkning og politisk alliansevalg.

Blant annet følgende kjente personer var værpsyke, og ville i dag ha reagert på de samme pulsene når de fikk dem fra 3G, 4G, WiFi etc:

Lord Byron, Kristoffer Kolumbus, Dante, Charles Darwin, Benjamin Franklin, Goethe, Victor Hugo, Leonardo da Vinci, Martin Luther, Michelangelo, Mozart, Napoleon, Rousseau og Voltaire.

Ville Helsedirektoratet forsøkt å hindre at de fikk fritak fordi slike reaksjoner ikke går an? Og hva med de andre 30 - 50% av befolkningen?

PS. Hvordan kan det ha seg at denne kunnskapen, som jeg fant i boka "The Invisible Rainbow - A History of Electricity of Life" av medisineren Arthur Firstenberg (AGB Press 2017), er blitt borte fra den norske legestand, fra forvaltningen og fra allmennheten?

En vesentlig del av svaret ligger i at man systematisk har bygget ned kunnskapen på helsereaksjoner på eksponeringer under grenseverdiene: Denne kunnskapen passet ikke lenger.

I stedet slapp man til bakvendte resonnementer som dette fra fysikkprofessor Hans Richner ved det Sveitsiske federale teknologiinstituttet da han under en internasjonal kongress for biometeorologi i 2008 i Tokyo grep ordet og erklærte at forskningen på værpsyke nå måtte innse at den hadde tatt feil, *ettersom vi jo har fått mobiltelefoner med nettopp samme type pulser som i været, og - som vi vet - er det jo ingen som blir syke av mobiltelefonene!*